

ШЕСТ ВРАЊИ

ЛИЙ БАРДУГО

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Six of Crows*
Copyright © 2015 by Leigh Bardugo
Map copyright © 2014 Keith Thompson
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2302-8

*На Кейти -
тайно оръжие и неочакван приятел*

ПЪРВА ЧАСТ

В

СЕНКИТЕ

Джуст имаше два проблема – луната и мустака си.

Задачата му беше да патрулира в дом Хойде, но вече петнайсет минути се мотаеше при югоизточния зид на градината и напразно си блъскаше главата как да каже на Аня нещо умно и романтично.

Виж, ако очите ѝ бяха сини като морето или зелени като изумруд... Обаче те бяха кафяви – сладки, замечтани... като разтопен шоколад примерно? Като мека заешка козина?

– Просто ѝ кажи, че кожата ѝ е като лунна светлина – беше предложил приятелят му Питър. – Момичетата обичат това.

Би било идеално, само дето времето в Кетердам не му съдействаше. Бризът откъм пристанището беше утихнал от часове и целият град с каналите си и кривите си улички тънеше в сивкава мъгла като супа. Дори тук, сред богаташките имена на Гелдцираат, въздухът тежеше с миризма на

риба и трюмна вода, а димът от рафинериите по външните острови на града беше лекъосал нощното небе с грозните си краски. Луната не приличаше на скъпоценен камък, а на жълтеникава пришка, която някой трябва да спуска.

Дали пък да не ѝ направи комплимент за смеха ѝ? Само дето не я беше чувал да се смее. Не го биваше с шегите.

Джуст погледна отражението си в един от стъклените панели на двойната врата, която водеше от къщата към страничната градина. Майка му беше права. Дори в новата си униформа пак приличаше на бебе. Бръсна леко с пръст горната си устна. Защо не растеше проклетият мустак?!... Е, мъхът май беше по-гъст в сравнение с вчера.

Приеха го в градската стража преди има-няма шест седмици, обаче работата се оказа неочаквано скучна. Нагявал се бе да гони крадци в Кацата или да патрулира на пристанищата, да проверява стоката, която пристига в корабните трюмове. Но след покушението над онзи посланик в общината Съветът на търговците мрънкаше генем и нощем за сигурността и ето го него – обикаля в кръг около къщата на търговец. Е, не какъв да е търговец все пак. Съветник Хойде беше сред най-високопоставените членове в правителството на Кетердам. Човек, когото е добре да имаш за приятел.

Джуст нагласи куртката и пушката си, после потупа тежката палка на колана си. Може пък Хойде да го хареса. „Наблюдателен е и умее да върти сопата – така ще си каже Хойде. – Този тип заслужава повишение.“

– Сержант Джуст ван Поел – прошепна той за проба. – Капитан Джуст ван Поел.

– Я стига си се любувал на отражението си!

Джуст се завъртя на пета и усети как бузите му се сгорещават. Хенк и Рутгер тъкмо влизаха в страничната градина. И двамата бяха по-възрастни, по-едри и по-широкоплещести от него, домашни стражи, лични слуги на съветник Хойде. Носеха бледозелени ливреи, модерни пушки от Новий Зем и

зледаха на Джуст отвисоко, защото той беше далеч под нивото им, обикновен простак от градската стража.

- Мъхчето над устната ти няма да порасте по-бързо, колкото и да го пипаш - каза през смях Рутгер.

Джуст се опита да запази някакво достойнство.

- Трябва да довърши обиколката си.

Рутгер сръга колегата си с лакът.

- Тоест, трябва да надникне в работилницата на гришаните и да точи лиги по своето момиче.

- „О, Аня, защо не използваш своята гришанска магия върху мустака ми, дано порасте?“ - присмя му се Хенк.

Джуст се извърна кръгом и тръгна изчервен покрай източната стена на къщата. Тези двама го гразнеха от самото начало. Ако не беше Аня, сигурно щеше да се примолни на капитана си да го назначат другаде. С Аня рядко си разменяха повече от няколко думи по време на обиколките му, но тези кратки срещи с нея пак си оставаха най-хубавата част от нощния му патрул.

А и къщата на Хойде му харесваше - поне онова, което беше успял да зърне през прозорците. Дом Хойде беше сред най-големите имения в Гелдцраат, поговете бяха настлани с блестящи плочи в черно и бяло, ламперията от лъскаво тъмно дърво грееше под светлика на стъклени полилеи, които се носеха като медузи под резбованите табани. Понякога Джуст си представяше, че това е неговият дом, че е богат търговец, излязъл да се поразходи из градината на имението си.

Като наближи ъгъла, Джуст си пое дълбоко дъх. „Аня, очите ти са кафяви като... дървесна кора?“ Все ще измисли нещо. И без това повече го биваше в импровизациите.

Изненада се, че стъклените врати на гришанската работилница са отворени. Тя беше свидетелство за богатството на Хойде дори повече от ръчно рисуваните сини плочки в кухнята и стотиците саксии с лалета по всички лавици в къщата. Практикуващите Гриша майстори никак не бяха

евтини за наемане, а Хойде имаше цели трима.

Но Юри не седеше на дългата работна маса, а Аня не се виждаше никъде. Само Ретвенко беше вътре, проснал се на един стол в тъмносинята си роба, със затворени очи и разтворена на гърдите книга.

Джуст запристъпва от крак на крак пред вратата, после събра смелост да се изкашля.

- Трябва да заключвате вратите нощем.

- Къщата е като пещ – провлачи Ретвенко, без да отваря очи, равкийският му акцент се търкулваше тежко от устните. - Кажу на Хойде, че като спра да се потя, тогаз ще заключва вратите.

Ретвенко беше вихротворец, по-стар от другите двама гришани, косата му побеляваше. Говореше се, че е подкрепял загубилата страна в гражданската война в Равка и след сраженията побягнал в Керч.

- Ще се радвам да предам оплакването ви на съветник Хойде - излъга Джуст. В къщата винаги беше много топло, сякаш Хойде се чувстваше дължен да гори възлища, но Джуст нямаше никакво намерение да споменава за оплаквания пред господаря на дома. - Дотогава обаче...

- Носиш ли новини от Юри? - прекъсна го Ретвенко и най-после отвори очи.

Малки очички под тежки клепачи.

Джуст хвърли несмел поглед към купите с червено грозде и купчините кадифе в цвят бордо върху работния тезгях. От известно време Юри работеше върху това - изцеждаше цвета на плодовете за завеси за госпожа Хойде, но преди няколко дни се беше почувствал зле и оттогава Джуст не го беше виждал. По кадифето се събираше прах, а гроздето беше започнало да гние.

- Нищо не знам.

- Че как иначе! Зает си да крачиш напред-назад в глупавата си лилава униформа.

Какво ù имаше на униформата му? И какъв лош късмет беше да завари Ретвенко тук. Той беше личният вихромворец на Хойде и често пътуваше с най-ценните товари на търговеца като гаранция за благоприятни ветрове и бърз преход до следващото пристанище. Да беше заминал и сега проклетникът!

- Мисля, че Юри е под карантина.

- Каква безценна информация! - каза Ретвенко и изпръхтя. - Стига си точил врат като обнадеждена пуйка - добави той. - Аня я няма.

Джуст усети как лицето му се сгорещява отново.

- Къде е? - попита той с надеждата, че звучи авторитетно. - Не трябва да излиза след мръкване.

- Преди час Хойде я отведе. Точно както отведе Юри преди няколко нощи.

- Как така е отвел Юри? Юри се разболя.

- Хойде отведе Юри и Юри се върна болен. След два дни изчезна завинаги. Сега Аня.

„Завинаги?“

- Може да е било спешно. Ако някой се е разболял внезапно и...

- Първо Юри, сега Аня. Аз ще съм следващият и никой няма да забележи, освен бедното офицерче Джуст. Хайде, изчезвай.

- Ако съветник Хойде...

Ретвенко вдигна ръка и поток от въздух блъсна Джуст назад, той залитна и се хвана за касата на вратата.

- Рекох да изчезваш. - Ретвенко рисува с пръст кръг във въздуха и вратата се затръшна.

Джуст гръпна ръката си миг преди вратата да е размазала пръстите му и падна по задник в градината.

Скочи на крака и заизтупва униформата си, изтръпнал от срам. Един от стъклените панели на вратата се беше пропукал от силата на удара. Въпреки пукнатината Джуст добре

видя как вихротворецът се подсмива самодоволно.

- Ще ти удържат за счупеното стъкло - каза Джуст и посочи съсипания панел.

Уви, гласът му прозвуча пискливо, а гумите му - като гребнаво заяждане.

Ретвенко махна с ръка и вратите се разтресоха на пантите си. Джуст неволно отстъпи назад.

- Върви да си правиш обиколките, кученце - извика Ретвенко.

- Добре мина - подсмихна се Рутгер, облегал гръб на градинския зид.

Откога ли стоеше там?

- Нямаш ли си друга работа, че се влачиш след мен? - попита го Джуст.

- Всички стражи трябва да се явят в навеса за лодки. Дори ти. Или си твърде зает да се сприятеляваш?

- Помолих го да затвори вратата.

Рутгер поклати глава.

- Не трябва да молиш. Казваш му. Те са слуги, а не почетни гости.

Джуст тръгна с него, а отвътре купеше от унижение. Най-лошото беше, че Рутгер е прав. Ретвенко нямаше право да му говори така. Но какво можеше да направи Джуст? Дори ако беше събрал куража да се скара с вихротвореца, би било като да повалиш скъпа ваза. Гришаните не бяха просто слуги, те бяха ценна собственост на Хойде.

Какво беше имал предвид Ретвенко с онова за Юри и Аня - че били отведени? Да не би да прикриваше Аня? Гришаните не случайно стояха затворени в имението. Да тръгнат по улиците без охрана беше опасно, някой роботърговец можеше да ги грабне и да изчезнат яко дим. „Може би има среща с някого“ - разсъждаваше умърлушено Джуст.

Ярки светлини и раздвижване край навеса за лодки при канала прекъснаха мислите му. От другата страна на водата

се виждаха групи търговски домове, красиви именения с високи къщи, стръмните скатове на покривите им тъмнееха на фона на нощното небе, градините и навесите за лодки се кънеха в светлината на факли.

Преди няколко седмици го бяха убедили, че навесът за лодки на Хойде ще бъде ремонтиран – та да го изключи от патрулните си обиколки. Но сега, когато с Рутгер стигнаха там, Джуст не видя строително скеле, нито нова боя. Лодките и веслата бяха прибрани покрай стените. Другите домашни стражи с морскозелените си ливреи бяха тук, имаше и двама градски стражи в лилаво. Но друго привлече погледа на Джуст – в средата на помещението имаше гигантска кутия, нещо като самостоятелна кулия, направена от подсилена стомана с редици от масивни нитове покрай ръбовете и голям прозорец на едната стена. Стъклото беше огънато някак и през него Джуст видя момиче – седеше зад маса и стискаше червените поли на роклята си. Зад него един градски страж стоеше на пост.

„Аня“ – осъзна с потрес той. Очите ѝ бяха разширени и уплашени, кожата ѝ – бледа. Момченцето, което седеше срещу нея, изглеждаше още по-уплашено. Косата му беше рошава, сякаш са го извадили от леглото, крачетата му висяха над пода и ритяха нервно.

– Защо има толкова стражи? – попита Джуст.

Бяха поне десетина под навеса. Съветник Хойде също беше тук заедно с друг търговец, когото Джуст не познаваше, и двамата облечени в търговско черно. Джуст поизправи рамене, като видя, че разговарят с капитана на градската стража. Дано е успял да изчисти градинската кал от униформата си.

– Какво става? – попита той.

Рутгер сви рамене.

– Пука ли ти? Поне е разнообразие.

Джуст погледна отново през прозореца. Аня гледеше към него, но погледът ѝ сякаш не беше на фокус. През първия му

ден в дом Хойде тя беше излекувала една синина на бузата му. Нищо особено, жълтеникавозелен спомен от удар в лицето по време на тренировка, но Хойде явно го беше забелязал и не искаше стражите му да приличат на побойници. Изпратиха Джуст в гришанската работилница и Аня го накара да седне в центъра на ярък квадрат зимна слънчева светлина. Хладните ѝ пръсти се плъзнаха по кожата му и макар сърбежът да се окажа непоносим, след има-няма две секунди от синината не остана и следа.

Джуст ѝ благодари, Аня му се усмихна и с тази усмивка открадна сърцето му. Той знаеше, че каузата му е безнадеждна. Дори момичето да проявеше интерес към него, Джуст никога не би могъл да я откупи от Хойде, а тя никога не би се омъжила без разрешението на Хойде. Но това не го спря и той започна редовно да се отбива в работилницата, колкото да я поздравя, даже ѝ носеше дребни подаръчета. Най-много ѝ хареса картата на Керч, смешна рисунка на острова, заобиколен от русалки в Истинското море и кораби с опънати платна под напора на ветрове, изобразени като чичковци с големи бузи. Беше евтин сувенир, от онези, които туристите купуваха по Източната гъга, но по някаква причина я зарадва.

Джуст събра смелост и вдигна ръка да я поздравя. Аня не реагира.

- Не може да те види бе, тъпак - изсмя се Рутгер. - От другата страна стъклото е огледално.

Джуст се изчерви.

- Аз откъде да знам.

- Ами отвори си очите и внимавай, вместо да блееш.

„Първо Юри, сега Аня.“

- За какво им е лечителка? Момчето да не е болно?

- На мен ми изглежда добре.

Капитанът и Хойде явно стигнаха до някакво съгласие.

Джуст видя през прозореца как Хойде влиза в килията и

окуражително потупва момчето. Изглежда, вътре имаше отдушници, защото чу Хойде да казва:

- Бъди смел, момчето ми, и ще има някое и друго кръгове за теб.

После стисна Аня за брадичката. Ръката му беше покрита със старчески петна. Аня видимо се напрегна, а стомахът на Джуст се сви. Хойде разклати леко главата ѝ.

- Прави каквото ти се казва и всичко ще приключи бързо.

Тя се усмихна едва-едва.

- Добре, онкл.

Хойде прошенна няколко гуми на стража зад Аня, после излезе. Вратата се затвори с трясък и Хойде я заключи отвън.

Двамата търговци застанаха пред прозореца, на крачка пред Джуст и Рутгер.

Непознатият каза:

- Сигурен ли си, че е разумно? Това момиче е от Оргена на Корпоралките. След случилото се с твоя фабрикатор...

- Ако беше Ретвенко, щях да се притеснявам. Но Аня е добро момиче. Лечителка. Не е склонна към агресия.

- И си намалил дозата?

- Да, но както се разбрахме, ако резултатът е същият като с фабрикатора, Съветът ще ме обезщетят, нали така? Не очаквате от мен да понеса такъв разход.

Изчака търговеца да кимне, после даде знак на капитана.

- Действайте.

„Същият резултат като при фабрикатора.“ Ретвенко твърдеше, че Юри е изчезнал. Това ли е имал предвид?

- Сержант - каза капитанът. - Готов ли си?

Стражът в килията отвърна:

- Да, сър. - И извади нож.

Джуст преглътна с мъка.

- Първият тест - подкани го капитанът.

Стражът се наведе и каза на момчето да навие ръкава си. Детето се подчини и протегна ръка, а палеца на другата пъ-

хна в устата си. „Голямо е за това“ – помисли си Джуст. Явно момченцето беше уплашено до смърт, а и самият Джуст беше спал с чорапеното си мече до четиринайсетгодишен, факт, който по-големите му братя безмилостно обичаха да напомнят.

- Ще те заболи съвсем малко – каза стражът.

Детето, с палец в устата и ококорени очи, кимна мълчаливо.

- Това не е необходимо, моля ви... – започна Аня.

- Замълчи, ако обичаш – каза Хойде.

Стражът потуна детето по главичката, после срязва кожата под лакътя му. Момчето писна моментално.

Аня понечи да се надигне, но стражът сложи твърдо ръка на рамото ѝ.

- Спокойно, сержант – каза Хойде. – Нека го изцери.

Аня се наведе напред през масата и взе нежно ръката на момчето.

- Шиш – прошепна тихичко тя. – Ще ти помогна.

- Ще боли ли? – попита момчето с хълцане.

Тя се усмихна.

- Изобщо не. Ще усетиш лек сърбеж и толкова. Но не трябва да мърдаш, става ли?

Джуст неволно се наведе напред. Досега не беше виждал отстраня как Аня лекува.

Тя извади носна кърпичка от ръкава си и попи кръвта. А после пръстите ѝ се плъзнаха нежно по раната. Джуст гледаше и не вярваше на очите си – разкъсаната кожа се промени, бавно, ръбовете се сляха и от порязването не остана и следа.

Всичко това отне две-три минути, след което момчето се усмихна широко и вдигна ръката си. Мястото беше леко зачервено, но иначе кожата беше гладка и съвсем нормална на вид.

- Това магия ли беше?

Аня го чукна с пръст по нослето.

- Нещо такова. Същата магия, която собственото ти тяло прави, ако му осигуриш време и чисти превръзки.

Девето изглеждаше разочаровано.

- Да, да, добре - каза нетърпеливо Хойде. - А сега *парет*.

Джуст се намръщи. За пръв път чуваше тази дума.

Капитанът даде знак на сержанта в килията.

- Втората стъпка.

- Протегни ръка - инструктира сержантът детето.

То поклати глава.

- Това не ми харесва.

- Направи го.

Долната устна на момчето започна да трепери, но то все пак протегна ръка. Стражът го поряза отново. После сложи на масата пред Аня малък плик от покритата с восък хартия.

- Глътни съдържанието на пакетчето - нареди Хойде на Аня.

- Какво има вътре? - попита тя с треперлив глас.

- Това не е твоя грижа.

- Какво има вътре? - повтори по-настоятелно тя.

- Няма да те убие. Искаме от теб да изпълниш няколко дребни задачи, за да преценим ефекта на лекарството. Сержантът ще има грижата да правиш само каквото ти се каже и нищо повече, разбираш ли?

Аня стисна зъби, но кимна мълчаливо.

- Никой няма да те нарани - продължи Хойде. - Помни обаче, че не можеш да излезеш от килията, дори да нараниш сержанта. Вратите са заключени отвън.

- Какво е това нещо? - прошепна Джуст.

- Не знам - отвърна Рутгер.

- А какво знаеш?

- Достатъчно, за да си затварям плювалника.

Джуст навъси вежди.

Аня взе плика с треперещи ръце и повдигна капачето.

- Хайде - подкани я Хойде.

Тя наведе глава назад и изсипа праха в устата си. После застина за миг със стиснати устни.

- Само *юрда*, така ли? - попита обнадежжено.

Джуст също си отгърна. Юрда не беше нищо страшно, просто стимулант, който всички в градската стража гърб-чеха, за да не заспят на пост нощем.

- Какво е на вкус? - попита Хойде.

- Като юрда, но по-сладко, някак...

Аня не довърши, вместо това вдърна рязко. Пръстите ѝ се свиха около ръба на масата, а зениците ѝ се разшириха толкова, че очите ѝ станаха черни.

- Ооооо! - възгърна изгълбоко тя, сякаш измърка.

Стражът я стисна по-силно за рамото.

- Как се чувстваш?

Тя погледна към огледалото и се усмихна. Езичето ѝ се погаде между белите зъби, червеникаво като ръжда. Джуст усети легени тръпки по гръбнака си.

- Точно като при фабриката - измърмори търговецът.

- Изцери момчето - нареди Хойде.

Тя размаха ръка, почти небрежно, гори презрително, и раната върху ръката на детето се затвори моментално. Кръвта се издигна на червени капчици и изчезна. Кожата изглеждаше съвършено гладка, без следа от кръв или зачервяване. Момчето грейна.

- Това определено беше магия.

- И се *уещя* като магия - кимна Аня с все същата злобеща усмивка.

- Тя дори не го докосна! - възкликна капитанът.

- Аня - каза Хойде, - чуй ме внимателно. Сега ще наредим на сержанта да проведе следващия тест.

- Мммм - проточи тя.

- Сержант - обърна се Хойде към стража в килията. - Отрежи палеца на момчето.

Момчето нагаде писък и се разрева. Пъхна длани под бедра-

та си, за да ги скрие.

„Трябва да ги спра някак – помисли си Джуст. – Трябва да я защита, нея и детето.“ И после какво? Той беше нищо и никакъв страж, при това отскоро, и в градската стража, и в тази къща. „Освен това – добави засрамено наум – искам да си запазя работата.“

Аня само се усмихна и изви глава назад, така че да гледа към сержанта.

- Стреляй в прозореца.
- Какво каза тя? – попита търговецът.
- Сержант! – излая капитанът.
- Стреляй в прозореца – повтори Аня.

Лицето на сержанта се отпусна. Той кривна глава, сякаш се е заслушал в далечна мелодия, после свали пушката от рамото си и се прицели в прозореца.

- Залезни! – извика някой.

Джуст се метна на земята и покри с ръце главата си миг преди стрелбата да го оглуши и парчета стъкло да забавят по гърба му. Мислите се блъскаха безредно в главата му. Опитваше се да намери някакво логично обяснение, но отлично знаеше какво е видял току-що. Аня беше наредила на сержанта да стреля по прозореца. Беше го *накарала* да стреля. Но това беше невъзможно! Корпоралките бяха специалисти по човешкото тяло. Можеха да спрат сърцето ти, да забавят дишането, дори да счупят кост. Но не можеха да влязат в главата ти.

За миг се възцари тишина. После Джуст скочи на крака едновременно с другите и вдигна пушката си. Хойде и капитанът креснаха едновременно:

- Спрете я!
- Застреляйте я!
- Имаш ли представа колко пари струва тя? – сонна се Хойде. – Някой да я спре! Не стреляйте!

Аня разпери ръце и широките ѝ червени ръкави провиснаха.

- Чакайте - каза тя.

Паниката на Джуст се стопи. Знаеше, че допреди миг е бил силно уплашен, но сега страхът изглеждаше толкова далече. Сега го изпълваше чувство на очакване. Нямаше представа какво идва, нито кога, но знаеше, че ще дойде и той непременно трябва да е готов за него. Можеше да е нещо добро или нещо лошо. Не че това имаше някакво значение. В сърцето му нямаше място за тревоги и желаня. Не копнееше за нищо, не искаше нищо, мозъкът му не мислеше, дишането му се забави. Важно беше единствено да *чака*.

Видя как Аня става от стола и взема детето на ръце. Чужакът му тананика тихичко и нежно някаква равкийска приспивна песен.

- Отвори вратата и влез, Хойде - каза тя.

Джуст чу думите ѝ, разбра ги и ги забрави.

Хойде отиде при вратата и махна резето. После влезе в килията.

- Прави каквото ти се казва и това скоро ще свърши - промърмори с усмивка момичето.

Очите ѝ бяха като бездънни черни кладенци. Кожата ѝ грееше, осветена отвътре. Една мисъл прекоси главата на Джуст - „красива като луната“.

Аня намести момченцето в ръцете си.

- Не гледай - прошепна в ухото му тя. - А сега - обърна се Аня към Хойде. - Вземи ножа.

Каз Брекер не се нуждае от причина. Това се говореше шепнешком по улиците на Кетердам, в пивниците и кафенетата, както и в Кацата, квартала на насладите с неговите тъмни и често окървавени улички. Момчето, известно като Мръсните ръце, не се нуждаело от причина, нито от разрешение, за да счупи нечий крак, да наруши споразумение или да промени нечия съдба с едно раздаване на картите.

Всички те грешат, разбира се, мислеше си Иней, докато вървеше по моста над тъмните води на Бюрсканал на път към празния централен площад пред Борсата. Всеки акт на насилие беше съзнателен, всяка услуга беше съпроводена с толкова „върви“, че да изнесеш марионетно представление. Каз винаги си имаше причини, винаги. Само дето Иней никога не беше сигурна дали тези причини са добри. Особено тази нощ.

Провери ножовете си, като повтаряше наум имената им.

Винаги правеше така, когато усещаше, че може да възникне проблем. От тази инвентаризация имаше практическа полза, но не само това – носеше ѝ утеха. Ножовете бяха нейните неизменни спътници и Иней обичаше да е сигурна, че са готови за всяка изненада, която нощта може да поднесе.

Видя Каз и другите близо до голямата каменна арка при източния вход на Борсата. Три думи бяха вдълбани в камъка над тях – Enjent, Voorhent, Almhent. Трудолобие, Почтеност, Благогенствие.

Движеше се близо до затворените капаци на търговските витрини покрай площада, заобикаляше локвичките светлина около газените улични лампи. Вгледа се пътъом в отряда, който Каз беше довел със себе си – Дирикс, Роти, Муден и Кийг, Аника и Пим, както и секундантите, които си беше избрал за тазнощните преговори – Йеспер и Големия Болиджър. Ръгаха се с лакти, побутваха се, смееха се на висок глас и току потропваха с крака заради внезапния стуг, сковал града от няколко дни, последен напън на зимата, преди да се възцари пролетта. До един бяха побойници и пройдохи, подбрани сред младите членове на Утайките, хората, на които Каз имаше най-голямо доверие. На Иней не ѝ убягнаха отблясъкът на ножовете, затъкнати в коланите им, оловните тръби, тежките вериги, дръжките на брагви, подсилени с ръждясали пирони, както и мазната лъскавина на някое и друго огнестрелно дуло. Тя се присъедини тихо към групата и огледа сенките край Борсата за шпиони на Черните шипове.

– Три кораба! – тъкмо казваше Йеспер. – Шуански. Клечаха си в Първо пристанище с извадени оръдия и развени червени флагове, натъпкани със злато до платната.

Големия Болиджър подсвирна тихо.

– Ще ми се и аз да ги бях видял.

– На мен пък ми се ще да ги бях *обрал* – отвърна Йеспер. – Половината Съвет на търговците беше там, кудкудякаха и

гърдореха, чудеха се какво да правят.

- Нима не искат Шу да си платят дълговете? - попита Големия Болиджър.

Каз поклати глава и тъмната му коса улови светлината на уличната лампа. Беше като сглобен от прави линии и остри ъгли, но сглобката беше направена майсторски - силно изразена челюст, стройна снага, вълнено палто върху широки рамене.

- И да, и не - каза той с грезгавия си глас. - Винаги е добре една държава да ти е задължена. Така по-лесно се водят преговори.

- Може пък на Шу да им е писнало от лесните преговори - каза Йеспер. - Иначе защо ще пращат всичкото злато набеденъж. Дали те са видели сметката на търговския посланик, как мислиш?

Каз спря погледа си върху Иней, не случайно, а рязко. Вече от седмици Кетердам беше като разбунен кошер заради убийството на посланика. То едва не бе съсипало окончателно отношенията между Керч и Новий Зем, а Съветът на търговците беше в истерия. Земените обвиняваха Керч. Керч подозираше Шу. Каз не даваше пет пари кой е отговорен. Интересът му към убийството беше породен от съвсем друга причина - още не можеше да проумее как е било извършено. В един от големите коридори на градския съвет, пред погледа на десетина правителствени чиновници, земенският търговски посланик влязъл в една от умивалните. Никой друг не влязъл след него, нито излязъл от помещението, но когато адютантът му почукал на вратата няколко минути по-късно, отговор не последвал. Разбили вратата и открили посланика по лице върху белите плочки, с нож в гърба, а кранът на мивката още бил отворен и водата течала.

Каз беше пратил Иней да огледа местопрестъплението след края на работния ден. Умивалнята нямаше друг вход, нито прозорец или отдушник, а дори Иней не владееше из-

куството да се провира през водопроводни тръби. И въпреки това земенският посланик беше мъртъв. Каз мразеше неразрешимите загадки и двамата с Иней измислиха куп теории как е станало убийството, но нито една не отговаряше на фактите. Ала тази нощ имаха по-непосредствени проблеми.

Каз даде знак на Йеспер и Големия Болиджър да оставят оръжията си. Уличният закон изискваше при преговори от този вид всеки лейтенант да бъде придружен от двама свои войници, нещо като секунданти, невъоръжени. *Преговори*. Думата звучеше измамно, твърде порядъчно някак, старомодно дори. Каквото и да диктуваше уличният закон, тази нощ вонеше на насилие.

- Хайде, дай пищаците - каза Дирикс на Йеспер.

Йеспер въздъхна издълбоко и свали колана с кобурите. Наистина не изглежда добре без тях, помисли си Иней. Сякаш се е разделил с част от себе си. Земският стрелец беше дългокрак и тъмнокож нервак, който все не можеше да си намери място. Притисна устни към перлените гръжки на любимите си револвери за една последна скръбна целувка.

- И да се грижиш добре за моите момичета - каза той, преди да ги връчи на Дирикс. - Видя ли и една граскотинка по тях, ще изпиша „извинявам се“ на гърдите ти с дупки от куршуми.

- Не би похабил толкова муниции.

- Освен това нещастникът ще е мъртъв, преди да си преполовил въпросното „извинявам се“ - каза Големия Болиджър, докато трупаше в протегнатите ръце на Роти брадвичка, съхваем нож и любимото си оръжие - дебела верига с тежък катинар в края.

Йеспер завъртя очи.

- Въпросът е в посланието. Какъв е смисълът от мъртвец, на чиито гърди е изписано само „извиня“?

- Заложил на компромиса - обади се Каз. - „Прости“ върши

същата работа.

Дирикс уж се разсмя, но истината бе, че държеше револверите на Йеспер много внимателно.

- А това? - попита Йеспер и махна към бастуна на Каз.

Каз се засмя тихо и мрачно.

- Че кой ще възрази срещу бастуна на един сакал човек?

- Ако сакатият си ти, значи и всеки, който има грам акъл в главата.

- Значи толкова по-добре, че срещата ни е с Гийлс. - Каз извади часовник от джобчето на жилетката си. - Почти полунощ е.

Иней се обърна да погледне към Борсата. Не беше кой знае какво - голям квадратен двор, ограден със складове и канцеларии. Денем Борсата беше сърцето на Кетердам, пълна с богати търговци, които купуваха и продаваха дялове в търговските кораби, акостиращи в градските пристанища. Но сега приближаваше дванайсет камбани и мястото беше празно, ако не броим стражите, които патрулираха по периметъра и на покривите. Стражи, които бяха подкупени да си затворят очите, докато траят преговорите.

Борсата беше едно от малкото места в града, които не бяха станали жертва на безкрайните стълкновения между конкурентните кетердамски банди. Минаваше за неутрална територия. Но Иней не я усещаше като неутрална. Усещаше я като притихнала гора миг преди примката да се стегне и заекът да запищи. Усещаше я като капан.

- Правим грешка - каза тя.

Големия Болуджър се стресна, дори не беше усетил появата ѝ. Иней знаеше как я наричат помежду си членовете на Утайката - Привидението.

- Гийлс е намислил нещо - продължи тя.

- Естествено, че е намислил - рече Каз.

Гласът му притежаваше суровото звучене на два неогладени камъка, които се трият един в друг. Иней често се пита-

ше дали е звучал така и преди, когато е бил малко момче. Ако изобщо някога е бил малко момче.

- Тогава защо сме тук?

- Защото така иска Пер Хаскел.

„Едно си баба знае, едно си баба бае“ – помисли си Иней, но не го изрече на глас. Подозираше, че и другите Утайки си мислят същото.

- Заради него ще ни избият до крак – каза тя.

Йеспер протегна дългите си ръце над главата и се ухили, белите му зъби грейнаха в контраст с тъмната кожа. Още не беше предал пушката си – дулото ѝ стърчеше зад гърба му и двойният силует приличаше на кльощава птица с големи криле и дълги крака.

- Статистически, вероятно ще избият само *част* от нас заради него.

- Не се шегувай с това – отвърна Иней.

Каз я гледаше с лека усмивка. Явно му беше забавно. Тя знаеше как изглежда отстрани в момента – строга мърморана, досущ гъртофела, която вещае трагедии от верандата си. Може и да не ѝ харесваше този образ, но знаеше, че е права. Освен това стариците все знаеха нещо, иначе нямаше да доживеят бръчките си и да кълнат от люлеещия се стол.

- Йеспер не се шегува, Иней – рече Каз. - Пресмята вероятностите, това е.

Големия Болуджър изпука гигантските си кокалчета.

- Е, мен ме чакат бира и тиган с пържени яйца в Кооперома, значи нема аз да съм умрелият тая нощ.

- Бас ловиш ли? – попита го Йеспер.

- Нема да се хващам на бас за собствената си смърт.

Каз нахлуни широкополата си шапка и прокара пръст по ръба на периферията за поздрав.

- Защо не, Болуджър? Правим го всеки ден.

Прав беше. Дългът на Иней към Пер Хаскел означаваше точно това – че залага живота си при всяка нова задача, все-

ки път, когато излезе от стаята си в Ребрата. Тази нощ с нищо не беше по-различна.

Камбаните на Бартерната църква започнаха да бият и Каз удари с бастуна си по паветата. Групичката се умълча. Времето за приказки беше свършило.

- Гийлс е глупак по принцип, но не толкова, че да не създава проблеми - рече Каз. - Каквото и да стане, няма да налитаме на бой, освен ако аз не ви кажа изрично. Отваряйте си очите. - После кимна отсечено на Иней. - И не се набивайте на очи.

- Без оплаквачки - добави Йеспер, преди да метне пушката си на Рому.

- Без погребения - отвърнаха в хор другите Утайки.

В техните среди това се равняваше на пожелание за късмет.

Преди Иней да се стопи в сенките, Каз я задържа с бастуна си - закачи лакътя ѝ с извитата му горна част, оформена като врана.

- Внимавай за стражите по покривите. Не е изключено Гийлс да ги е купил.

- Ако наистина... - започна тя, но Каз вече бе тръгнал.

Иней разпери отчаяно ръце. Имаше стотици въпроси, но както обикновено, Каз се скъпеше на отговори.

Тя хукна към онази стена на Борсата, която гледаше към канала. По време на преговори само лейтенантите и техните секунданти имаха право да влязат. Но в случай че Черните шипове бяха замислили някоя простотия, другите Утайки щяха да чакат при източната арка, въоръжени до зъби. Колкото до Гийлс, неговите въоръжени до зъби Черни шипове щяха да чакат при западния вход.

Иней щеше да си намери свой път в комплекса. Правилата за честна игра между бандите бяха от времето на Пер Хаскел. Пък и тя беше Привидението - засягаха я единствено законите на гравитацията, а имаше дни, когато дори те не

успяваха да я спрат.

Приземното нибо на Борсата беше заето от складове без прозорци, затова Иней се спря на един улук, по който да се покатери до горния етаж. Посегна да хване улук, но се спря в последния момент. Извади от джоба си свецулка, разтърси я и насочи зеленикавата ѝ светлина към тръбата на улук. Цялата лъщеше, намазана с мас. Иней продължи покрай стената в търсене на друга възможност и скоро си хареса един каменен корниз със статуя на трите летящи риби, символа на Керч. Изправи се на пръсти и внимателно опипа рѣба на корниза. Целият беше посипан с натрошени стѣкла. „Очакват ме“ – помисли си тя с мрачна наслада.

Присъединила се бе към Утайките преди няма и две години, броени дни след като навърши петнайсет. Беше въпрос на оцеляване, но мисълта, че за толкова кратко време се е превърнала във фактор, с когото врагът се съобразява, ѝ носеше задоволство. Ако Черните шипове си мислеха обаче, че с подобни евтини трикове ще спрат Привидението, значи се заблуждаваха жестоко.

Извади два катерачески шипа от джобовете на подплатената си жилетка и заби първо единия, после и другия между тухлите в стената. Изтегляше се нагоре и забиваше последователно шиповете, а пръстите на краката ѝ намираха неравности и пролуки в зида. Обучаваше се за въжеизграч от най-ранна възраст и винаги ходеше боса. Само че улиците на Кетердам бяха твърде студени и мокри. След няколко неприятни провала беше платила на гришански фабрикатор, който работеше тайно в задната стаичка на една пивница на Уйиштраат, да ѝ направи чифт кожени пантофки с грапави гумени подметки. Пасваха идеално на стѣпалата ѝ и прилепваха стабилно към всяка повърхност.

Стигна до втория етаж на Борсата и се изтегли на един прозоречен перваз, широк колкото да стѣпи на него.

Каз се беше постарал да я обучи, но Иней все още не може-

ше да се мери с него в преодоляването на всякакви ключалки, затова ѝ бяха нужни няколко опита, докато се справи с тази. Накрая все пак чу заветното „щрак“ и прозорецът се отвори навътре към празна канцелария. Стените бяха покрити с карти на търговски маршрути и черни дъски, на които с тебешир бяха записани имена на кораби и цени на дялове. Иней скочи вътре, затвори прозореца след себе си и тръгна между бюрата, отрупани със счетоводни документи, товарителници и фактури на спретнати купчинки.

Мина през двойна врата и излезе на балкон, гледащ към вътрешния двор на Борсата. Всяка канцелария си имаше такъв. От тези балкони викачи обявяваха новите плавания и товарителниците на новопристигналите кораби или провесваха черен флаг, когато кораб се изгубеше в морето с все товара си. Централният двор на Борсата реагираше жадно на всяка новина, трескаво се договаряха сделки, бегачи разнасяха вестите из целия град и цените на стоките, фючърсите и акциите се вдигаха или падаха неуморно. Но тази нощ в двора цареше тишина.

Вятър подухна откъм пристанището, гонесе миризма на море и раздвижи непослушните кичури, измъкнали се от плитката, свита на кравай на тила ѝ. В двора долу се движеха светлинки на фенери, чу се потропване на бастун по каменните плочи – Каз и секундантите му пресичаха четвъртитото пространство. В отсрещния край на двора други светлинки се придвижваха към тях. Черните шипове бяха пристигнали.

Иней вдигна качулката си. Прехвърли се тихо през парапета на съседния балкон, после на следващия и така напътък, придвижвайки се паралелно с Каз и другите, възможно най-близо, макар и два ката по-горе от тях. Соленият бриз развяваше черното му палто, накуцването му беше по-силно изразено, както ставаше винаги при студено време. Йеспер не спираше да приказва и да се смее, Големия Болуджър току

се кикотеше с басовия си глас.

Иней наближи другия край на четвъртиятя двор и видя кого е избрал Гийлс за свои секунданти – Елзингер и Оомен, точно според очакванията ѝ. Тя знаеше силните и слабите страни на всички Черни шипове, а също и на другите банди, които се разпореждаха по улиците на Кетердам – Остриетата на Харли, Лидитата, Чайките, Львските грошове и прочие. В задълженията ѝ влизаше да знае, че Гийлс има доверие на Елзингер, защото двамата са се издигнали заедно в йерархията на Черните шипове, както и защото Елзингер приличаше на каменен зиг – висок над два метра, целият в мускули, с дебел врат и широко, деформирано от побоища лице.

Добре че Големия Болиджър придружава Каз, помисли си тя. Колкото до избора на Йеспер за секундант, той не беше изненада за никого. Макар и нервак по природа, Йеспер нямаше равен в близък бой, със или без безценните си револвери, а и беше готов на всичко за Каз. Виж, изборът на Големия Болиджър ѝ се стори по-нелогичен, но Каз беше настоял именно той да е вторият му секундант. Големия Бол беше бияч във Вранския клуб и умело изритваше пияници и скандаджии, обаче беше твърде тромав и бабен за сериозна схватка. Но пък поне беше достатъчно висок да гледа Елзингер в очите, без да точи врат.

Иней се постара да потисне лошите си предчувствия и нагаде ухо да чуе думите, които Гийлс и Каз си разменяха, докато секундантите им се опинваха един-друг в търсене на скрито оръжие.

- Лошо момче – каза Йеспер, извади миниатюрна ножка от ръкава на Елзингер и я метна през двора.

- Този е чист – обяви Големия Болиджър, приключил с обискирането на Гийлс, преди да пристъпи към Оомен.

Каз и Гийлс обсъдиха накратко времето, споделиха позренията си, че съвържателите на Кооперама са започнали

да сервираат разреден алкохол, след като им вдигнаха наема, изобщо заобикаляха всячески истинската тема, довела ги тук посред нош. На теория щяха да си поговорят, да поднесат извиненията си, да обещаят, че ще спазват границите на Пето пристанище, а после всички да угат на кръчма – за това беше настоял Пер Хаскел поне.

„Много му разбира главата на Пер Хаскел“, помисли си Иней, загледана в стражите, които патрулираха по покрива като тъмни силуети на тъмен фон. Хаскел ръководеше Утайките, но в последно време рядко излизаше от топлата си стая, наливаше се с топла бира, строеше макети на кораби и разправяше нагълно и широко за подвизите си на всеки, който се навиеше да го изслуша. Вярваше, че териториалните спорове може да се уреждат като в доброто старо време – с по някоя кратка схватка, последвана от дружеско ръкостискане. Само дето инстинктите на Иней крещяха в хор, че този път няма да стане така. Както би казал баща ѝ, тази нош сенките имаха собствен дневен ред. Нещо лошо щеше да се случи тук.

Каз стоеше, опрял две ръце върху вранската глава на бастуна си. Изглеждаше напълно спокоен, тясното му лице бе засенчено от периферията на шапката. Повечето членове на банди обичаха блясъка във всичките му форми – шарени жилетки, обсипани със стъкълца часовници, панталони с шантав десен. Каз правеше изключение от правилото, беше образ и подобие на сдържаността, тъмните му жилетки и панталони бяха със семпла и строга кройка. Отначало Иней беше решила, че е въпрос на вкус, но вече знаеше, че така Каз мълчаливо се подиграва на изтъкнатите търговци. Приятно му беше да изглежда като един от тях.

– Аз съм бизнесмен – беше ѝ казал веднъж. – Нито повече, нито по-малко.

– Ти си крадец, Каз.

– Нали точно това казах?

В момента приличаше на проповедник, дошъл да говори пред църкови артисти. *Млад* проповедник, помисли си тя и тревогата я жегна отново. Каз беше нарекъл Гийлс стар и изхабен, но тази нощ лейтенантът на Черните шипове не изглеждаше нито стар, нито изхабен. Може и да имаше бръчици край очите и наченки на двойна гуша под бакенбардите, но иначе излъчваше самоувереност и опит. До него Каз изглеждаше... ами, изглеждаше на седемнайсет.

- Да си говорим откровено, я? И ние искаме гял от парсата - каза Гийлс, като почукваше по огледалните копчета на яркозелената си жилетка. - Не е честно всички богати туристи, които слизат на Пето пристанище, да остават за вас.

- Пето пристанище е наше, Гийлс - отвърна Каз. - Утайките имат правото на първия удар по гълъбчетата, гето идват да дият разтуха.

Гийлс поклати глава.

- Още си млад, Брекер - каза той през снизходителен смях. - Явно не разбираш как стават тези неща. Пристанницата са градска собственост и ние имаме право над тях колкото всеки груз. Всички трябва да си изкарваме някак прехраната.

На теория това беше вярно. Само че Пето пристанище беше безполезно и на практика изоставено от града по времето, когато Каз си го присвои. Той направи необходимото да почисти морското гъно от затлачилите го наноси, после ремонтира основно доковете и кея, все скъпи операции, заради които се наложи да ипотекира Вранския клуб. Пер Хаскел постоянно го кълнеше за гдунавите разходи, но накрая отстъпни. Според Каз старецът казал буквално следното: „Сам си купуваш въжето, на което да се обесиш“. Но инвестицията се беше изплатила за по-малко от година. Сега Пето пристанище посрещаше търговски, както и пътнически кораби от целия свят, пълни с туристи и войници, нетърпеливи да се опият от гледките и насладите на Кетердам. Утайки-

те имаха първото право върху всички тях – насочваха ги с все портфейлите им към бардаците, таверните и игралните зали, собственост на бангата. Пето пристанище беше спечелило истинско състояние на стареца и беше циментирало Утайките като сериозни играчи в Кацата дори повече от безспорния успех на Вранския клуб. Но заедно с печалбите гойде и нежеланото внимание. Гийлс и неговите Черни шипове вече цяла година създаваха неприятности на Утайките, свиваха обръч около Пето пристанище и скубеха гълъбчетата, които не бяха техни по право.

– Пето пристанище е наше – повтори Каз. – Това не поглежда на договаряне. Месите се в трафика ни, прихванали сте и товар сюрда, който трябваше да пристане преди две ноци.

– Нямам представа за какво говориш.

– Знам, че ти идва отвътре, Гийлс, но поне сега не се прави на глупак.

Гийлс пристъпи напред. Йеспер и Големия Болиджър се наежиха видимо.

– Напразно увърташ, момче – каза Гийлс. – Всички знаем, че старецът няма нужния апетит за истинска война. Слаб му е стомахът.

Смехът на Каз беше сух като шумоленето на мъртви листа.

– Но сега аз съм на трапезата ти, Гийлс, и апетит не ми липсва. Ако искаш война, ще я имаш, повярвай ми.

– А ако не си на разположение, Брекер? Не е тайна за никого, че ти си гръбнакът на всичко, което Хаскел прави. Пречупиш ли гръбнака, Утайките ще се сринат.

Йеспер изпръхтя.

– Стомах, гръбнак. Кое е следващото – галакът?

– Млъкни бе – озъби се Оомен.

Правилата диктуваха, че започнат ли преговорите, само лейтенантите имат право да говорят. Йеспер изрече беззвучно едно „извинявам се“ и завъртя пръсти пред устата

си, все едно я заключва.

- По всичко личи, че ме заплашваш, Гийлс - рече Каз. - Но искам да бъда сигурен, преди да реша как ще реагирам на заплахите ти.

- Не ти липсва самочувствие, нали, Брекер?

- Никак.

Гийлс избухна в смях и ръгна с лакът Оомен.

- Чуи го само това нахално лайно. Брекер, улиците на Кетердам не са твоя собственост. Хлапетата като теб са като бълхи. През няколко години се излюпват и си развяват байрака, докато някое голямо куче не реши да се почеше. А нека ти кажа под секрет, че започва да ми писва от сърбежа. - Скръсти ръце пред гърдите си, видимо доволен от цветната метафора. - Ами ако ти кажа, че в момента двама стражи са насочили хубавите си градски пушкала към теб и секундантите ти?

Стомахът на Иней се смъкна в петите. Това ли е имал предвид Каз, когато каза, че Гийлс може да е купил стражата?

Каз вдигна глава да погледне към покрива.

- Наемаш градски стражи да убиват вместо теб? Възсънна операция за банда като твоята. Нещо не ми се вярва, че ти е по джоба.

Иней се покатери на парапета и пое нагоре към покрива.

Всяка нощ двама от градските стражи патрулираха върху покрива на Борсата. По няколко кръгове от Утайките и Черните шипове обичайно гарантираха, че стражите няма да се намесят в преговорите. Обичайно. Но казаното от Гийлс намекваше за друго. Наистина ли беше успял да подкупи градски стражи да стрелят по конкуренцията? Ако е така, то шансовете на Утайките да оцелеят току-що се бяха свили драматично.

Като повечето сгради в Кетердам, и Борсата имаше стръмен покрив заради силните дъждове, затова стражите патрулираха по тясна пътечка над централния двор. Иней

не тръгна натам – този маршрут беше много по-лесен, но не предлагаше никакво прикритие. Вместо това се изкатери донякъде по хлъзгавия скат на стръмния покрив, после запъляз настрани като паяк. Държеше под око пътечката на стражите, наострила уши за разговора долу. Може би Гийлс блъфираше. А може би двамата стражи се бяха привели над парапета с пушки в ръце, хванали на мушка Каз или секундантите му.

- Изискваше известно усилие – призна Гийлс. – В момента дейността ни е свита, а градските стражи никак не са ефтини. Но си струва, предвид целта.

- И въпросната цел съм аз?

- Въпросната цел си ти.

- Поласкан съм.

- Утайките няма да изкарат и една седмица без теб.

- Бих им дал поне месец заради инерцията.

Една мисъл изкрещя в главата на Иней. „Ако Каз го няма, аз ще остана ли? Или ще си плюя на петите въпреки дълга, който имам към Пер Хаскел? С риск мутрите му да ме подгонят?“ Ако не направеше нещо по най-бързия начин, тази въображаема дилема можеше да стане съвсем реална.

- Самодоволен плъх си ти, сякаш не си изпъзлял от канавките – каза Гийлс и се разсмя отново. – Нямам търпение да изтрия тази надута физиономия от лицето ти.

- Ами действай – рече Каз.

Иней рискува да погледне надолу. Гласът му се беше променил, нямаше и следа от обичайното му чувство за хумор.

- Да наредя ли да пуснат куршум в здравия ти крак, Брекер?

„Къде са проклетите стражи?“ – питаше се Иней, ускорила ход. Пресече почти на бегом стръмния скат на покрива. Борсата беше огромна, разляла се бе между две пресечки и територията, която Иней трябваше да покрие, бе твърде голяма.

- Стига приказки, Гийлс. Хайде, кажи им да стрелят.
- Каз... - обади се притеснено Йеспер.
- Давай. Бъди мъж и заповядай да стрелят.

Каква игра играеше Каз? Очаквал ли беше това развитие на нещата? Или просто е приел, че Иней ще стигне навреме до стражите?

Погледна отново наголу. От Гийлс се излъчваше нетърпение. Той си пое дълбоко дъх, после издиша шумно. Иней стъпи накриво и едва не се хлъзна към ръба на покрива. „Той ще го направи. И Каз ще умре пред очите ми.“

- Огън! - извика Гийлс.

Изстрел разцепи въздуха. Големия Болиджър извика и се строполи на земята.

- Мамка му! - ревна Йеспер, смъкна се на едно коляно до Болиджър и притисна ръка към огнестрелната рана. Едрият мъж стенеше жално. - Дебелак смотан! - извика той към Гийлс. - Току-що наруши неутралната територия!

- Може вие да сте стреляли първи - отвърна Гийлс. - А и кой ще знае? Никой от вас няма да излезе оттук жив.

Гласът му прозвуча твърде пискливо. Гийлс се опитваше да запази самообладание, но паниката се усещаше в думите му като трескавото биене с крила на уплашена птица. Защо? Само допреди миг се държеше като единовластен господар на ситуацията.

Точно тогава Иней си даде сметка, че Каз не е помръднал.

- Нещо не ми изглеждаш добре, Гийлс.
- Добре съм си аз - отрече той, но определено не изгledаше добре.

Беше блед, тресеше се. Очите му шареха наляво-надясно, сякаш се опитваха да различат нещо върху тъмния покрив.

- Сериозно? - попита небрежно Каз. - Май нещата не се развиват точно по план, а?
- Каз - каза Йеспер, - Болиджър кърви много...
- Добре - рече Каз.

- Трябва му лекар!

Каз хвърли безгъл поглед на ранения мъж.

- Малко го боли коремът, голяма работа. Да се благодари, че не наредих на Холст да стреля в главата му.

Дори от покрива Иней видя как Гийлс се сви.

- Така се казва стражът, нали? - попита Каз. - Вилем Холст и Берт ван Даал - двамата стражи на пост тази нощ. Онези, заради които си изпразнил кесията на Черните шипове?

Гийлс мълчеше.

- Вилем Холст - извика Каз, така че гласът му да стигне до покрива - обича да залага почти колкото Йеспер, затова твоите пари са го изкушили. Само че Холст има далеч по-големи проблеми... да ги наречем неустоими пориви. Няма да навлизам в подробности. Тайните не са като парите. Не запазват стойността си, когато ги похарчиш. Затова ще трябва да приемеш на доверие гумите ми, че от този тип дори на теб ще ти се пригади. Прав ли съм, Холст?

Отговорът дойде под формата на още един изстрел. Куршумът се заби в наветата близо до краката на Гийлс. Той изблея уплашено и отскочи назад.

Този път Иней успя да проследи посоката на стрелбата. Изстрелът беше дошъл откъм западната фасада на сградата. Щом Холст беше там, значи другият страж, Берт ван Даал, би трябвало да е при източната фасада. Дали Каз беше неутрализирал и него? Или разчиташе на Иней за това? Тя ускори паешката си крачка по стръмния скат.

- Застреляй го, Холст! - ревна Гийлс с пресекващ от отчаяние глас. - Застреляй го в главата!

Каз изсумтя с отвращение.

- Наистина ли мислиш, че тайната ще умре с мен? Хайде, Холст - извика той. - Пусни куршум в черепа ми. Преди да съм паднал на земята, куриери ще потеглят на бегом към жена ти и капитана на стражата.

Нов изстрел не прозвуча.

- Как? – горчиво измрънка Гийлс. – Как изобщо си разбрал кой ще е на пост тази нощ? Аз платих майка си и баща си, за да се докопам до графика. Няма начин да си предложил повече.

- Да речем, че моята валута се котира по-добре.

- Парите са си пари.

- Аз търгувам с информация, Гийлс. С нещата, които мъжете правят, когато си мислят, че никой не гледа. Срамът е с много по-висок курс от всяка парична валута.

Каз изнася представление, осъзна Иней, печелеше ù време да се придвижи по покрива.

- Тревожиш се за втория страж? Добрия стар Берт ван Даал? – попита Каз. – Може би сега клечи горе и се чува как да постъпи. Мен ли да застреля? Или Холст? А може би съм докопал и него и сега той се цели в твоите гърди, Гийлс. – Приведе се напред, сякаш с Гийлс споделяха някаква голяма тайна. – Защо не дадеш заповед на Ван Даал и да видим какво ще стане?

Гийлс взе да отваря и затваря уста като шаран, после ревна:

- Ван Даал!

Ван Даал тъкмо отваряше уста да отговори, когато Иней се промъкна зад него и опря нож в гърлото му. Различила бе силуета му в последния момент, едва успя да се плъзне навреме по влажните керемиди. Светци, защо Каз винаги играеше толкова опасно!

- Шшш – прошепна тя в ухото на стража, после го ръгна леко, колкото Ван Даал да усети върха на втория нож, прицелен в бъбрека му.

- Моля те – изпъшка той. – Аз...

- Харесва ми, когато мъжете се молят – каза Иней. – Но сега не е подходящият момент за молби.

Виждаше над рамото му как Гийлс се гърчи от отчаяние на двора долу, гърдите му се издуваха и спадаха в пристъп на дива паника.

- Ван Даал! – ревна отново той. Ярост разкриви лицето

му, преди да се обърне отново към Каз. – Винаги си с една крачка напред, нали?

– Когато става въпрос за теб, Гийлс, преднината ми е голяма.

Само че Гийлс се усмихна неочаквано – бегла усмивка, напрегната и доволна. „Усмивка на победител“, осъзна с нов ужас Иней.

– Състезанието още не е приключило. – Гийлс бръкна под палтото си и извади голям черен пистолет.

– Най-после – рече Каз. – Голямото разкритие. Сега вече Йеспер може да се вземе в ръце, вместо да рони сълзи наг Болиджър като гърта оплаквачка.

Йеспер гледаше втренчено оръжието, объркан и гневен.

– Болиджър го претърси. Той... Ох, Големия Бол, идиот такъв! – изпъшка той.

Иней не можеше да повярва на очите си. Стражът изпъшка тихичко в хватката ѝ – неволно я бе стегнала, разсеяна от гнева и изненадата.

– Споко – каза тя и охлаби малко хватката си, макар че изпитваше неустойимо желание да наръга нещо. Големия Болиджър беше обискирал Гийлс. Не би могъл да пропусне толкова голям пистолет. Беше ги предал.

Затова ли Каз беше настоял Големия Болиджър да бъде вторият му секундант за тази вечер? За да получи публично потвърждение, че той е преминал на страната на Черните шипове? Това обясняваше защо е инструктирал Холст да простреля Болиджър в корема. Какво от това обаче? Да, вече всички знаеха, че Бол е предател, но това не отменяше факта, че Гийлс е насочил пистолет към гърдите на Каз.

Гийлс се подсмихна самодоволно.

– Каз Брекер, майсторът на бягствата. Да видим как ще се измъкнеш сега.

– По същия път, по който дойдох. – Без да обръща внимание на пистолета, Каз насочи вниманието си към едрия мъж,

който лежеше на земята. – Знаеш ли какъв ти е проблемът, Болуджър? – попита той и ръгна раната в корема му с върха на бастуна си. – Въпросът не беше реторичен. Знаеш ли какъв е най-големият ти проблем?

– Нееее... – чу се отголу.

– Пробвай – изсъска Каз.

Големия Бол не каза нищо, само изскимтя отново.

– Добре, аз ще ти кажа тогава. Ти си мързелив. Аз го знам. Всички го знаят. Затова беше логично да се запитам защо моят най-мързелив бияч става рано два пъти седмично и изминава с по три километра повече, за да закуси в „Пекарната на Цила“, при положение че яйцата са в пъти по-добри в Кооперома. Големия Бол внезапно се превръща в чучулига, Черните шипове стават все по-смели на наша територия, а после прихващат и най-големия ни товар с юрга. Изводът се наложи от само себе си. – Каз въздъхна и се обърна към Гийлс. – Така става, когато глупави хора правят големи планове.

– Вече няма значение, нали така? – отвърна Гийлс. – Ако положението загрубее още, ще стрелям, при това почти от упор. Може би твоите хора ще застрелят мен или моите хора, но ти със сигурност няма да избегнеш този куршум.

Каз пристъпи напред, докато дулото на големия пистолет не опря в гърдите му.

– Без никакво съмнение, Гийлс.

– Мислиш, че няма да го направя?

– О, убеден съм, че би го направил с радост и песен в черното си сърце. Няма да е тази нощ обаче.

Пръстът на Гийлс трепна върху спусъка.

– Каз – намеси се Йеспер, – тая история с пистолета започва да ми лази по нервите.

Този път Оомен не възрази, че Йеспер си е отворил устата по време на преговори. Един от секундантите лежеше ранен на земята. Правилата на неутралната територия

бяха нарушени. Острата воня на барут тежеше във въздуха заедно с един въпрос, неизречен в тишината, сякаш самият Жетвар чакаше да чуе отговора – колко точно кръв ще се пролее тази нощ?

Сирена писна в далечината.

– Бурщраат деветнайсет – рече Каз.

Допреди миг Гийлс пристъпваше от крак на крак, сега застина като статуя.

– Там живее гаджето ти, нали, Гийлс?

Гийлс преглътна.

– Нямам гадже.

– О, напротив, имаш – пропя Каз. – Хубавица при това. Е, хубавица като за теб. Изглежда приятно момиче. Ти я обичаш, нали? – Дори от покрива Иней виждаше потта, която лъщеше по преbledнялото лице на Гийлс. – Как иначе. Не е за вярване, че мома като нея ще прояви и грам интерес към отренка като теб, но тя е различна. Смята те за очарователен. Кое то си е сигурен признак за умопомрачение, ако питаш мен, но любовта по принцип е сяпа. Обича ли да отпусна хубавата си главица на рамото ти? И да те слуша как ѝ разказваш за деня си?

Гийлс гледаше Каз, сякаш го виждаше истински за пръв път. Момчето, с което бе говорил досега, беше нахално, безразсъдно и винаги готово да се засмее, но не беше страшно, не в истинския смисъл на тази дума. Сега Гийлс виждаше чудовището, чудовище с мъртви очи, което не познава страх. Каз Брекер си беше отишъл, заменен от Мръсните ръце, който се беше появил да свърши мръсната работа.

– Тя живее на Бурщраат номер деветнайсет – продължи Каз с дрезгавия си глас. – На третия етаж, на прозорците ѝ има сандъчета с мушката. В момента двамата от нашите чакат пред вратата ѝ и ако аз не си тръгна отпук доволен и в добро здраве, ще подпалят сградата. Единият ще запали огън отдолу, другият – отгоре, и къщата ще изгори за броени

минути заедно с бедната Елизе, уловена в капан по средата. Русата ѝ коса първа ще пламне. Като фитил на свещ.

- Блъфираш - каза Гийлс, но пистолетът в ръката му трепереше.

Каз вдигна глава и вдъхна дълбоко.

- Става късно. Чу сирената. Нагушвам пристанището във въздуха, море и сол, но сякаш долавям и... на дим ли мирише? - В гласа му имаше наслада.

„О, светци, Каз! - помисли си съкрушено Иней. - Сега пък какво си направил?“

Пръстът на Гийлс отново трепна върху спусъка и Иней се напрегна.

- Разбирам, Гийлс. Честно - каза със съпричастие Каз. - Всичките тези планове и заговори, толкова пари за подкуп и накрая какво? Нищо. Точно това си мислиш в момента, нали? Колко ще е неприятно да се прибереш у дома с мисълта, че си загубил? Колко ще се ядоса шефът ти, когато се появиш с празни ръце и изгубена инвестиция? Колко добре ще се почувстваш, ако пуснеш куршум в сърцето ми? Можеш да го направиш. Натисни спусъка. Така всички ще си заминем заедно. Ще натоварят труповете ни на Жетварската баржа и ще ги подпалят, както прави градът с просяците. Или можеш да се примириш с наранената си гордост, да се върнеш на Бурцраат, да отпуснеш глава в скута на своето момиче, да заспиш жив и да сънуваш отмъщение. От теб зависи, Гийлс. Ще се приберем ли всички ние у дома тази нощ?

Гийлс се вгледа в очите на Каз и онова, което видя там, го накара да сгърби рамене. На Иней чак ѝ дожаля за него. Дошъл бе в Борсата самоуверен и храбър, сигурен победител, един от първенците на Кацата. А щеше да си тръгне като поредната жертва на Каз Брекер.

- Един ден ще си получиш заслуженото, Брекер.

- Непременно - рече Каз, - ако има някаква справедливост на този свят. А всички знаем колко вероятно е това.

Гийлс отпусна ръка. Пистолетът провисна безобидно покрай тялото му.

Каз направи крачка назад и бръсна предницата на ризата си там, където допреди миг се беше опирало гулото.

- Върви да кажеш на генерала си, че Черните шипове повече нямат работа в Пето пристанище, че ще трябва да ни компенсират за прихванатия товар юрга, плюс пет процента отгоре, заедно извадихте оръжие на неутрална територия, и още пет процента, заедно сте такива забележителни загубници.

А после бастунът на Каз описа бърза дъга. Гийлс изпищя миг след като костите на китката му изпукваха счупени. Пистолетът падна с дрънчене на паважа.

- Нямахте да стрелям бе! - извика Гийлс, притиснал ръка към гърдите си. - Свалих пистолета!

- Извадиш ли отново оръжие срещу мен, ще чуя и двете ти китки и ще трябва да си наемеш слуга, който да ти държи патката, докато пукаеш. - Каз опря главата на бастуна си в периферията на широкополата шапка. - Или може прекрасната Елизе да ти помага.

Каз коленичи до Болиджър. Едрият мъж скимтеше.

- Погледни ме, Болиджър. В случай че не умреш от раната си тази нощ, имаш време до залез-слънце утре да се ометеш от Кетердам. Чуя ли, че се навърташ в околностите на града, ще те намерят в някоя от бъчвите на Цила. - После вдигна поглед към Гийлс. - Ако помогнеш на Болиджър или разбере, че се е присъединил към Черните шипове, ще ти потърся сметка.

- Моля те, Каз! - изстена Болиджър.

- Ти имаше дом и сам го съсипе. Не очаквай съчувствие от мен. - Изправи се и извади часовника си от джобчето на жилетката. - Не очаквах това да се проточи толкова. По-добре да тръзвам, иначе бедната Елизе ще се свари без време.

Гийлс поклати глава.

- Има ти нещо, Брекер. Не знам какво е, но нещо определено не ти е наред.

Каз кривна глава настрани.

- Ти си от предградията, нали, Гийлс? Дошъл си в града да си пробваш късмета. - Пригладу с ръка единия ревер на палтото си. - Аз, от своя страна, съм от копеленцата, каквито се произвеждат единствено в Кацата.

Въпреки заредения пистолет, който се въргаше в краката на Гийлс и секундантите му, Каз им обърна гръб и закуцуква по наветата към източната арка. Йеспер приклепна още веднъж край Болдджър и го плесна нежно по бузата.

- Идиот - тъжно каза той, после тръгна след Каз.

Иней продължи да наблюдава Черните шипове от покрива. Оомен взе пистолета на Гийлс и тримата си размениха тихо по няколко думи.

- Не си тръгвайте - примолви се Болдджър. - Не ме оставайте сам. - Опитва се да хване Гийлс за крачолата.

Гийлс го срита. Зарязаха го да лежи, свит на тонка и в локва кръв.

Иней издърпа пушката на Ван Даал от ръцете му, преди да го пусне.

- Прибирай се - каза тя на стража.

Той хвърли уплашен поглед през рамо, после хукна по покривната пътечка. Далеч долу Големия Бол пълзеше с усилие към изхода на Борсата. Очевидно беше достатъчно глупав да ядоса Каз Брекер, но беше оцелял дълги години в Кацата, а това изискваше силна воля. Може би щеше да оцелее и сега.

„Помогни му“ - обади се едно гласче в главата ѝ. Само допреди десетина минути той ѝ беше брат по оръжие. Струваше ѝ се нередно да го зарече така. Би могла да слезе долу и да му предложи милостива смърт, да му държи ръката, докато той преминава в Отвъдното. Или да доведе лекар, който да го спаси.

Вместо това каза една бърза молитва на езика на своите светци и пое нагоду по външната стена на Борсата. Да, жал ѝ беше за младежа, който сигурно щеше да умре самичък, без близък човек, който да го утеша в последните мигове, или ако случайно оцелее, щеше да прекара живота си в изгнание. Но задълженията ѝ тази нощ още не бяха приключили, а Привидението нямаше време за предатели.

Лиџ Бардуго е №1 в листата на „Ню Йорк Таймс“ за най-продавани автори на фентъзи романи. Тя е създателката на вселената Гриша. С над един милион продадени екземпляри, нейната вселена обхваща трилогията „Сянка и кост“ (издадена на български), дилогията „Шест врани“ и King of Scars, сборника с шест разказа The Language of Thorns: Midnight Tales and Dangerous Magic. Нейни разкази могат да се намерят в множество антологии, включително „Най-доброто от Tor.com“ и „Най-добрата американска научна фантастика и фентъзи за 2017“. Други нейни произведения са Wonder Woman: Warbringer и предстоящият за печат роман Ninth House.

Лиџ е родена в Лос Анджелис, завършва Йейлския университет. Работила е в рекламата, а също като журналист и дори като гримьор. По настоящем живее в Холивуд, където понякога може да бъде чута да пее в нейната музикална група.

leighbardugo.com
grishaverse.com